

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Δ. Ι. Καλογερόπουλος

Πολύς θόρυβος

Κωμικός μονόλογος

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1897 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 12 (1897), σ. 122-127

ΠΟΛΥΣ ΘΟΥΥΒΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Γ. Αναστασιάδη

— ΓΙΑΤΙ ; Ναί. . . σᾶς ἐρωτῶ, γιατί ; Εἶπατέ μου λοιπόν, γιατί ; Περίεργον... Μά, γιατί ; . . .

“Ὅλα εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον ἔχουν ἐπὶ τέλους κᾶτποιον προορισμόν : τὰ κουδούνια, οἱ ποντικοί, τὰ πεπόνια, τὰ ἀερόστατα, ἡ κολοκυθοκορφάδες, τὰ ποῦρα, οἱ ὁδοστρωτῆρες, ἡ ταντέλες, τὰ χαρούπια. . .

Ἄλλ’ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, ποῖον σκοπὸν ἔχομεν ; διατὶ νὰ πλασθῶμεν ;

τί προσθέτομεν εἰς τὸν κόσμον ; Δὲν εἴμεθα—καὶ ὁμολογήσατέ το—μία μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη ἀνορθογραφία, τὴν ὁποίαν ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὀρμῆς διέπραξεν ὁ μέγας λογογράφος καὶ ποιητὴς τῶν Οὐρανῶν ; Αἶ ;

Σᾶς παρακαλῶ. . . ξεύρετε. . . ὁμιλῶ σοβαρῶς. Εἶνε, ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων αὐτῆ ; Μόνον ποῦ δὲν παρεφρόνησα. . . Ἄ, εἶνε φοβερόν ! (Μετά τινα σκέψιν).

Σᾶς ἐννοῶ.

— Τί ; Ποιό ; θὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Εὐχαρίστως· θὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τί μαρτύρια ἐτράθηξα, μόνον καὶ μόνον διότι εἶμαι . . . ἄ ν θ ρ ω π ο ς—ἐκτὸς ἂν ἔχετε καμμίαν ἀμφιβολίαν.

(Ἄκχιζόμενος) Εὐμορφος δὲν εἶμαι. Μὲ ἔχει πείση περὶ τοῦ-
του ὁ καθρέπτης μου καὶ τό μειδίαμα σας. Δάφνας
κατακτητοῦ δὲν ἐπεδίωξα ποτέ μου . . . καὶ ὅμως, (διστάζων)
δὲν ἤξεύρω πῶς προσεβλήθην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν κακοήθη καὶ
τεταρταῖον ἐκεῖνον πυρετόν, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης σύμ-
πασα ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Μελαχροينوῦ, συνέπτυξεν εἰς
τέσσαρα γράμματα Ε-Ρ-Ω-Σ. Μάλιστα, κύριοι, ἠγάπησα.
Ναί, κυρίαί, ἐτρελλάθηκα διὰ μίαν κόρην. . . Καλλονὴ
τε λεία, ἀξία ενός. . . Παύλου ἂν καὶ δὲν ἐλέγετο
. . . Βιργινία. Ἐνα πρῶτ' ἔχασεν ὁ ἥλιος μίαν ξετρελα-
μένην ἀκτινα του καὶ ἔγινεν τά. . . μάτιχ της' τὰ ρόδα
ἐπανεστάτησαν μίαν αὐγὴν ἀπὸ ἓνα κῆπον, ζητήσαντα τίς
οἶδε καὶ αὐτὰ συνταγματικὰς ἐλευθερίας καὶ μίαν 3ην Σε-
πτεμβρίου, καὶ ἀπετέλεσαν τά. . . χείλη της-- ἡ χιῶν ἐκύλισεν
ἓνα Δ)βριον ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον βουνὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ
ἐπλάσθησαν τά. . . στήθη της. . . Ἐ, λεπτομερείας ἄλλας
μὴ μοῦ ζητήσετε. Πρῶτον. . . διότι δὲν εἶνε καὶ πολὺ σε-
μνὸν αὐτό. . . Ἐπειτα, εἰξεύρετε, ἐχρημάτισα μίαν φορὰν
ποιητῆς καὶ ἀλλοίμονον εἰς σᾶς ἂν ἀποπειραθῶ νὰ σᾶς τὴν
ἀπεικονίσω ἀλληλογικῶς· εἶμαι ἱκανὸς τώρα ἀμέσως, ἐδῶ
ἐνώπιόν σας, νὰ ἀναστατώσω ὅλα τὰ βασίλεια, ζωϊκόν,
καὶ βοτανικόν καὶ ὀρυκτολογικόν, διὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω
μὲ ποιητικὰς παρομοιώσεις τὸν ἄγγελόν μου ἢ μᾶλλον τήν. . .
Ἄ γ γ ε λ ι κ ῆ ν μου.

Μετὰ δέμηνον (ἀναστενάζων) κχταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν
τῶν. . . ποδῶν μου ὑπὸ τὰ παράθυρά της λαμβάνω αἴφνης
τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος :

«Τάχη μου

Ἀῦριον Τρίτην 9 π. μ. σὲ περιμένω διὰ νὰ συνομιλήσωμεν εἰς τῆς
κυρίας Τουφεκίδου.

Ἄ γ γ ε λ ι κ ῆ ».

Μόνον ποῦ δὲν παρεφρόνησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἐκεῖνο
τὸ βράδυ ἐκάπνισα δύο πακέτα σιγαρέτα—διὰ νὰ τὸ πιστεύ-
σετε δέ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀκόμη περασμένα εἰς τὰ βι-
βλία τοῦ καπνοπώλου μου. Ἐρρόφησα 5 ποτήρια μπίρα εἰς
ἓν ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκτοτε, δι' εὐνοήτους λόγους,
δὲν περνῶ καὶ ἕκαμα καὶ ἓνα περίπατον μέχρι Θεσείου ἔτοι-

μος διὰ πᾶσαν θυσίαν ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπέβλεπε τὸ βαλάντιόν μου. Ἐξημέρωσε ἡ Τρίτη καὶ τὴν βλέπω αἴφνης νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πλάϊ μου καὶ νὰ τραγουδῇ περιπαθέστατα τὴν δυωδίαν τῶν Γρεναδιέρων. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, τὴν ἐναγκαλίζομαι μὲ δύναμιν Ἐκατόγχειρος μέχρις οὗ . . . ἐξύπνησα καθ' ἣν στιγμὴν συνετρίβετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ πόρτα τοῦ δωματίου μου.

— Ποιός; φωνάζω. . . ἔξω φρενῶν καὶ ἔσω. . . τῆς θύρας.

— Τηλεγράφημα κατεπεῖγον.

Τὰ νυκτικά μου, ὅπως ἤμουν, χωρὶς κάλτσες, ζεστὸς καὶ ἰδρωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ὀνείρου, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ τὸ τηλεγράφημα — ἀκούσατέ το — τὸ ἐνθυμοῦμαι — ὄλον ἄτ' ἔξω.

• Κ α λ α μ π ά κ α — Θεῖος ἀπέθανε. Σὲ ἀφήνει κληρονόμον 50 χιλ. δραχμῶν. Σὲ συγχαίρω καὶ σὲ συλλυποῦμαι. — Ἐλθέ τάχιστα μὲ πρῶτον ἀτόμπλοιν — Ἀ σ η μ ῖ δ η ς.

Ἐξαλλος ἀπὸ χαράν, — αἰ 50 χιλ. βλέπετε δὲν μὲ ἀφήκαν νὰ θρηνήσω τὸν σεβαστὸν θεῖον — ἀρχίζω νὰ ἐνδύωμαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον. Διότι πρῶτον ἐφόρεσα τὸ καπέλλον μου καὶ ἔπειτα τὰ παπούτσια μου, πρῶτα τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἔπειτα τὸ πάντελόνι μου.

«Τὸ ἕκτατον πρᾶρτημα καὶ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως.» — Παραίτησις Κυβερνήσεως! Μὲ 145 βουλευτὰς . . . Κι' ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῶ! . . .

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀσήμαντον. Εἶχα ἐν πεντάλεπτον νίκελ. Ἄς τὸ θυσιάσω, ἐσκέφθην· ἐγὼ ἔχω πλέον 50 χιλ. δραχμάς. Προβαλλῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐνῶ ἔπερνα τὸ παράρτημα ἀρχίζει καὶ βρέχει ἀπὸ πάνω μὲ ραγδαιότητα. Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταφώτιστος. Κι' ὅμως! Τὸ νέφος ἦτο ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἐπάνω πατώματος, τὸ δὲ νερὸ ποῦ ἔχυσε, βεβαίως εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωᾶμ δὲν θὰ εἶχε θέσιν. Ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ ἰατρὸς μου εἶχε συστήσῃ νὰ κάμνω κάθε πρῶτὴ ψυχρολουσία καὶ ποτὸς ἤξεύρει, μπορεῖ καὶ νὰ εἶχον συνενοηθῆ ἰδιαιτέρως χάριν τῆς ὑγείας μου. Τὸ παράρτημα, ἐννοεῖτε, μὲ τὸν ἀπροσδόκητον ἐκείνον ὑγρὸν κε-

ραυνόν τὸ ἔχασα. Καὶ ἦτο τὸ μόνον πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπῆρα μὲ πίστωσιν. . .

Ἐπὶ τέλους βγαίνω ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ράβδον μου ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου — μὴ λησμονῆτε ὅτι δι' ἐμὲ εἶχε βρέξει—καὶ ἀρχίζω νὰ διασχίζω τὴν ὁδὸν Ἀκωμινάτου, ὅτε αἴφνης μὲ σταματᾷ κάποιος.

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ ὑπογράψετε ἓνα ἐπιδοτήριον. Πρόκειται περὶ ἀγωγῆς 300 δραχμ. ἐνὸς ἀναγώγου δανειστοῦ σας.

— Ἐσκέφθην τὰς 50 χιλ. δραχμὰς καὶ ἐπροχώρησα ἤσυχος. Μετὰ τρία βήματα : «Καλημέρα, Τάκη, μοῦ λέει ἄλλος. Ἀλλὰ σὺ δὲν φαίνεσαι καθόλου λυπημένος».

— Γιατί ; . . .

— Τί δὲν ξεύρεις ; Ζωὴ σὲ λόγου σου. . . .

— Μωρὲ μίλα. . . .

— Ὁ Τάσος.

— Αἶ, τί ; . . .

— Πέθανε. Ὁ δὲ Παναργεῖος Σύλλογος σᾶς ἀνέθηκε τὸν ἐπιτάφιον. Ὁ Τάσος, ὁ παιδικὸς μου σύντροφος, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος μὲ βοηθοῦσε. . . τοῖς μετρητοῖς ! ὦ φρίκη ! Συντετριμμένος ἐκ τῆς θλίψεως προχωρῶ . . . Τί νὰ κάμω ! Εἰς τὴν θλίψιν αὐτὴν μόνον τὸ rendez-vous τῆς Ἀγγελικῆς θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ βεβαίαν συμφορῆσιν. Τρία βήματα ἀπεῖχον ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Τουφεκίδου, ὅτε ἰδοὺ ἐμπρὸς μου καὶ ξεπροβάλλει ὁ μέλλων πενθερὸς μου.

— Ὡστε, μοῦ λέγει μειδιῶν, τὸ ἀπόγευμα εἴμεθα γιὰ νὰ εἴμεθα. . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε, πονηρέ !

— Δὲν ἔχω εἶδησιν. Διατί πράγμα μοῦ ὁμιλεῖτε ;

— Καλέ, εἰς τὰς πέντε ποῦ θὰ ὁμιλήσῃς εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς περὶ Ἡπείρου.

— Ἐγὼ περὶ Ἡπείρου : Μὰ ἡ πεῖρα μὲ ἐδίδαξε, ἀφ' ὅτου πῆρα τὸ δίπλωμά μου, νὰ μὴ κάμνω τέτοιας ἀνοησίας.

— Ἐλα δά, ἄφησε τὴν μετριοφροσύνην· αἰωνίως ὁ ἴδιος εἶσαι· τῶρα μάλιστα ποῦ τὸ ἔγραψαν καὶ ἡ ἐφημερίδες, πήγαινε καὶ κλείσου εἰς τὴν κάμαραν καὶ γράψε κάτι τι. Πρέ-

πει, πρέπει νὰ ἐμιλήσης. Καλά. . . καὶ ὁ ἐπιτάφιος : καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ; καὶ τὸ ταξεῖδι ; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ταξεῖδι ποῦ ἀξίζει 50 χιλ. δραχμάς. . . . Τοῦ τὸ ὑπόσχομαι καὶ φεύγω, φεύγω. . . .

Ἴδου ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα τῆς κυρίας Τουφεκίδου. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰσέλθω. Δὲν ἐγνώριζα κανένα. Κτυπῶ μετὰ φόβου πίστεως καὶ . . . μπαστουνίου καὶ ἐμφανίζεται μία ὑπηρετρία.

— Ἡ Κυρία. . .

— Τουφεκίδου ; ἐδῶ κάθεται, ὀρίστε ἐπάνω.

Ἀναβαίνω, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐσκόνταψα δις εἰς τὴν σκάλαν.

Εὐρίσκομαι πρὸ μιᾶς κυρίας ἀγνώστου. Κάμνω βαθεῖαν ὑπόκλισιν ἣτις ὁμως ἐξηγγέλθη διὰ φοβεροῦ πατάγου. Τὸ μέρος τοῦ σώματός μου κατέρριψεν ἓν πολύτιμον κινεζικὸν δοχεῖον.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐτραύλισα. Ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ.

Ἡ κυρία κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν της διὰ τὴν ἀπροσεξίαν μου :

— Μὰ σεῖς, βλέπω, δὲν προσέχετε καθόλου, μπᾶ. . . μπᾶ. . . μπᾶ. . . αἶ καὶ τὴν θέλεις ; (Ὁ πληθυντικὸς βλέπετε ἔγινεν ἐνικός).

— Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω.

— Ἄ, εἶσαι ὁ κουρδιστῆς τοῦ πιάνου.

— Ἐγὼ κουρδιστῆς τοῦ πιάνου ;

— Κόπιασε μέσα, ἀλλὰ νὰ προσέχης ἄλλη φορά. Αὐτὸ ποῦ ἐσπάσατε εἶχε χιλίας δραχμάς. . . .

Περιμένω ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ἀγγελικὴ. Ἴσως μὲ εἶπε κορδιστὴν ἵνα διὰ τοῦ ἀνυπάρκτου αὐτοῦ τίτλου δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ὀξυθύμου Κυρίας ἐμφανίζεται ἡ πολυθρύλητος Ἀγγελικὴ. Θεέ μου ! Ἀντὶ τῆς καλλονῆς μου, τί ξεπροβάλλει νομίζετε ; Μία δραπέτις θηριοτροφείου, μὲ μύτην ἀτελευτήτων διαστάσεων, μὲ δύο σάνιδας μίαν ἐμπρὸς ἀντὶ τοῦ στήθους καὶ μίαν ὀπισθεν ἀντὶ ράχεως καὶ μὲ δύο ξεθωριασμένα μάτια ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς θεόστραβος διὰ νὰ τὰ ἀνεχθῇ. Μοῦ μειδιᾷ αὐτὴ ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἀνακαλύπτω ἀμέσως ἓνα

καὶ ἤμισυ ὀδόντα εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας. Τὰ δόντι τῆς εἶχαν γυμνάσια ἀραιᾶς φάλαγγος.

— Σᾶς ἔστειλεν ὁ κ. Βελούδιος ; περάστε μέσα, μοῦ λέγει μὲ ἐν ἀπαίσιον μειδίαμα.

— Συγγνώμην, μήτε τὸν γνωρίζω κἄν αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἄ δὲν εἶσαι σὺ λοιπὸν ὁ κουρδιστῆς τοῦ πιάνου. Ξεπετιέται ἡ μητέρα, ποῦ ζητοῦσε ἡ κόρη μου ἐδῶ ἡ Ἀγγελική. . . .

— Λᾶθος θὰ εἶναι, κυρά μου.

— Λᾶθος, ποῦ μὲ ἐκόστησε ἓνα σινικὸ βάζο ; θὰ εἶναι ἀναί-
δειά σας, κύριε, ἐὰν δὲν μὲ ἀποζημιώσετε.

— Εὐχαρίστως. Ἔχω 50 χιλ.δραχμᾶς περιουσίαν. Μόλις ἤκουσαν 50 χιλ.δρ. ἀρχίζουν τὰ μειδιάματα τῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία μόνον ἓνα ὀδοντοῖατρὸν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆ, καὶ ὁ πληθυντικὸς τῆς μητρός. Φεύγω διὰ νὰ προφθάσω τοῦλάχιστον τὸ ἀτμόπλοιον. . . Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἔπρεπε νὰ διέλθω ἀπὸ τὸ καφενεῖον διὰ νὰ δανεισθῶ τὰ ναῦλα ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ καφενεῖου.

Τὸ γκαρσόνι, ἀπουσιάζοντος τοῦ διευθυντοῦ, μοῦ ἐγχειρίζει μίαν ἐπιστολήν.

— ὦ, θὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀθλία διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς, διελογίσθην καὶ πλήρης θυμοῦ ἀποσφραγίζω τὸ γράμμα.—
Ἀκούσατε ἀκούσατε—τὸ ἐνθυμοῦμαι λέξιν πρὸς λέξιν :

« Ἐ λ ε ε ι ν ἔ ,

Μοῦ ἔγραφεσ σήμερον ὅτι ἐκέρδησα τὸ λαχεῖον καὶ στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον σου ὑπέβαλα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐλληνο-
διδασκάλου· ἀνακαλύπτω τὴν ἀπάτην, σπεύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν παραίτησιν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς νομίσας ὅτι ἠθέλησα νὰ τὸν ἐμπαίξω, διέταξε ἀμέσως ν' ἀπολυθῶ ἐπὶ ἀνικανότητι, διορισθέντος ἀντ' ἐμοῦ τοῦ ἀσπον-
δοτέρου ἐχθροῦ μου. Εἶσαι ἀχρειέστατος· αὔριον δέχεσαι τοὺς μάρτυ-
ράς μου.

Γ ρ α μ μ ἄ τ ι κ α ς . *

Ἐὰν εἶχα μυαλά, βεβαίως θὰ τὰ ἔχανα. Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶχα γράψει λέξιν· τί ἐπιστολή ἦτο αὐτή. . . Καὶ ἦτο ὁ μόνος φί-
λος, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιταφίου. Ἄ, δὲν ἀντέχω πλέον. . .

Ἡ μονομαχία θὰ μοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξειῖδι· νὰ φύγω πάλιν κρυφὰ θὰ μὲ ἀποκαλῆ ἄτιμον. Τὰ γόνατά μου ἤρχισαν νὰ

τρέμουν, τὰ χεῖλη μου νὰ συσπῶνται, ἡ μύτη μου νὰ ἀγωνιᾷ, ἡ πλάταις μου νὰ πηραينوέρχωνται, νὰ μοῦ φαίνωνται ὅλα μαῦρα, ἀπαίσια.

Τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ξαναμμένος, διψασμένος, πεινασμένος, ἔλεεινός. Ἀνοίγω τὸ σημειωματάριόν μου καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, νὰ ἰδῶ τί ἡμέρα εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ φοβερά, ἡ ἀποφράς, ἡ ὁποία μοῦ ἔκοψε δέκα τοῦλάχιστον χρόνια τῆς ζωῆς μου.

ὦ φρίκη, ὦ λογογράφε καὶ ποιητὰ τῶν Οὐρανίων! ὦ πενήντα χιλιάδες τοῦ σεβαστοῦ θείου! Τὸ πιστεύετε; Τί ἐδιάβασα, νομίζετε;

— Π ρ ὶ ὁ ῥ ἰ ὸ ῦ !

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φεβρουάριος 1896